

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

A. Túri Zsuzsa: Orákulum
Baranyi Ferenc: Réti rondó
Fövényi Sándor: Részeg vagyok
G. Ferenczy Hanna: November
Gligoric Teru: Sírkövek
Hajdu György: Harminc
Köves József:
Ballada a lázadó birkákról
M. Laurens: Mondjátok...
Nagy Antal Róbert: Az eltévededett
Péter Erika: Asztalok és székek
Rózsa András: nyolcvanon túl

2. oldal

próza, versek

Albert Lőrincz Márton:
Anyámmal, apámmal
Bodó Csiba Gizella: Kezdet és vég
Bokros Márta: Emlék
Dobrosi Andrea: Nem sírok
Kamarás Klára: Őszi ködök idején
Kaskötő István: Rejtve, láthatatlanul
Kolev András: Sír a múlt
Kő-Szabó Imre:
Csukamájolaj és az aludttej
Lelkes Miklós: Bogáncs Babel
Nógrádi Gábor: Az oroszlan
Nyakó Attila: Parókiáim
Ódor György: Dísz tér
Pethes Mária: Szerelem idején a költő
Pethő N. Gábor: Ne adjak rá okot
Rada Gyula: A tél elé
Ricza István: Kutyamenhely
Soós József: Arany és Bibor
Szegő Judit: Búcsúzás
T. Ágoston László: Júdáscsók
Thamássy Nagy Géza: Búcsútánc
Tiszai P. Imre: Lassan fogok elégni

3. oldal

mikroszkóp

Lehoczki Károly

Szia! – Sanghajban vagyok, hívjál
vissza hétfőn
vers

4. oldal

klasszikusaink

Tóth Árpád

versek

Fövényi Sándor
Részeg vagyok

Mámoros bús fejem nyúz,
részeg vagyok.
A bor, a blues az útra húz
ha maradok, meghalok.
Még ülök. Kocsmban nyert,
keserű öröm.
Kívénhedt kurva, gondolat gyötör
s pár törött műköröm.
Uram, te költőnek küldtél ide?
vagy hallgatva hallni
mikor szólni illene?
hát nem akad emberfia, ki
ordítana, micsoda demokrácia
az, mely térdeket rogyaszt sorba,
és magát nyelvekre tolvaj
emelteti?
Hát így kell élni?
Lehajtott fejekkel
meg kérem tisztelettel?
Mert nem merem
mert nem lesz kenyerem.
Itt kell élni?
hol választott királyok, és
parasztból lett urak
mutatják nekem azt az utat
melynek végén ősz fejemnek
karéj nyomor a díj?
Nem! Nem!
Inkább megyek.
Kinn faltámasztó kedvem lesik
a döglegyek.
És gyomrom a számban felgagyog,
de én részeg vagyok, ó ti józanok.

Rózsa András
nyolcvanon túl

a kör bezárult
az életköröm
de nincsen benne örömöm

oda tértem vissza ahol a kezdet
önmegadásokat eredeztet

ahol millióknál korog a gyomor
és a nyomor emberséget ostromol

KÖNYVAJÁNLO

A

MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Ablakvitéz
Fetykó Judit: Eprekert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodok útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenád
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Álmodok asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert
Az ismeretlen kert, hangos változat.
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Nógrádi Gábor: Itt éltünk és haltunk
Ódor György: Magaddal szemben
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Munkatársaink Honlapjai

Bányai Tamás
Csepelei Szabó Béla
Kamarás Klára

5. oldal
gondolatok

Pozsa Ágnes

A kétfejű kutya párt...

elfeledettek
archívum

...majd a PuPu,
ha valaki, hát
ő majd tudja!

Mario Gulliani
Guitar Concerto

ajtajuknál meg rendre prédára vár
a zsenigekre is éhes rút halál

nincs lázadás csupán a sóhajok köröznek
ám visszaszól a kényúr
csak a szellők kergetőznek

végző

ne felejtse polgár
értéked mércéje a vagyon
eredetét nem firtatja senki
ezt üzeni néked a hatalom

(Dunakeszi, 2016. október 10.)

Fájdalommal közöljük,
hogy 2016. október 20.-án 69 éves korában
elhunyt

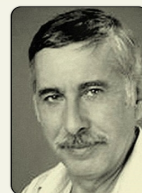
Ódor György

költő, mindannyiunkért aggódó
jó ember.

in memoriam

Mint őszi ködben számtalan levél,
úgy hull le számolatlanul egy nemzedék.
Törtetlenül hittek egy jobb világban,
háborún, mocskon át békében,
éhezve, fázva Kánaánban.
Sírjukon nő-e majd virág?

Kamarás Klára

Kaskötő István
Ketykó István
Lászlóffy Csaba
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika
T. Agoston László

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Canadahun
Ezredvég
Hetedhétár
Irodalmi Epreskert
Koday László
Magyar Elektronikus Könyvtár

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Köves József
Ballada a lázadó birkákról

Évről évre összeterelték és nyírták -
s mindig békésen túrték a birkák,
az akolmeleg őket úgy összezárta,
hogy bólogató lelkük ezt szinte várta.
És ahogyan a szűk térben összeálltak,
úgy érezték, minden jó, mert sose fáznak,
s ha a pásztoruk rájuk küldte az ebet,
megköszönték a bokájukba mart sebet.

Tehát jól megvoltak voltaképp a birkák.
A napi zöldfélék maguknak kisírták,
s ha kissé elengedték őket a mezőn,
lelkesen bégettek kint a friss levegőn,
hisz süt a nap, zöld a fű, és jó a pásztor,
lám, milyen dús rétre vitte most a háztól.
A türelmetlen báránykák nagyon ritkák:
boldogok és hálásak voltak a birkák.

Mind úgy érezték, jó e békés birka-lét

M. Laurens
MONDJÁTOK...

Nagy László (1925-1978) emlékére

Mondjátok, ki viszi át majd az embert a túlpartra
a félelmek és növekvő gyűlölet tengerén?
És hitünk hajójának kormányát erősen tartva,
lesz-e majd, kinek fontosabb a társ, mint az önző Én.

Mondjátok, születnek-e majd holnapra is oly költők,
kik csendes szavaikkal világokat kötnek egybe,
és soraiktól az önelégült hatalom fölbőg,
s habár Ő futni sem tud: futnak előle remegve.

Mondjátok, lesz-e még oly igaz és szentlelkű ember,
aki mindenkit magához ölelve arcon csókol,
kinek egyetlen gondolata sem lesz soha fegyver,
s az elesettek, gyengék előtt: testvérként hódol.

Pest-buda, 2016. szeptember 10.

így sohasem lehet közöttük ellentét,
a birka mindig szelíd és engedelmes,
ha bántják is, legfeljebb magában nyeldes,
s ha kiválasztanak egy pörköltnek valót,
vagy épp bundájából készítnek takarót,
szőnyegnek vetik a kikészített irhát,
a nyáj még együtt marad, vélik a birkák.

Egyszer valamikor – talán tavasz tájon -
valami fura láz futott át a nyájon,
történt, hogy egy részeg és goromba juhász
reájuk uszított három csahos kutyát.
Egy megsérült birka szörnyű fájdalomában
nekirontott, majd tiporták valahányan.
Báránytól az ilyen pillanatok ritkák:
lázadni kezdtek a már nem békés birkák.

Ahogy a kutyákat halálra taposták
valami furcsa köd ülte meg a csordát.
Az ürü szarvával a juhászra rontott,
ettől a többi is megveszett, megbomlott,
kampósbotja pördült távol a juhásztól
így nem volt fegyvere döfködni, mint máskor.
Másnap az újságok címlapokon írták:
Elpusztult a juhász, legyőzték a birkák.

Ajánlás

Herceg, tanuld meg, hogy aki mindig jámbor
egyszer majd elunja, hogy gyötri a pásztor,
akkor visszatámad, és követi mind. Hát
ne hidd azt, hogy mindent eltérnek a birkák!

Hajdu György
HARMINC

Ne nézz hátra!
Ott állsz kővé válva,
megkövült füttyel ajkadon
s körötted mindenütt homok-
némává porladt szólamok.

A dachoz elég,
ha szűk a törvény,
mindegy, hogy vélt,
vagy valós.

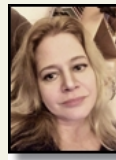
Mire fiúból férfivá
érlelnek a gondok,
kísérnek néma gyászmenetben
dermedt mosolyú kőkoboldok.

Gligorics Teru
Sírkövek

Kuckóban lassan, szenderegve,
sóhajtozik halkán az öreg,
talán most éppen arra gondol,
életét mi keseríti meg...

Ki tudja, milyen rémek űzik,
lehet egy pokoli sírtömeg,
melyben kedvese elenyészett.

A. Túri Zsuzsa
Órákulum

Béke van, most jogaiddal játszva viháncolsz, Gyáva!
Üldözöd azt, aki fél, hontalan, nincstelen él.
Századok bűne vonja szívedet gyászbársonyba,
Mozdul az árny-sivatag, reszketeg bóvli-csapat.
Gyűlölet hátán könnyű gyilkos ígéket szórni,
Ezrek elé ha kiáll félrebeszél a „király”,
Elkeseredtem: szégyen körbe keríti a földem,
Hol van a rend, vagy a fény? Elveszik itt a remény.
Háborog gyáván minden, rettenet Istene éled,
Vijjog az északi szél, röppen az őszben a tél.
Most, mikor még nem késő, mentsd az embert, Ember,
Új ez, nem idegen, hit kell és figyelem.

2016

Baranyi Ferenc
Réti rondó

Szerdahelyi Istvánnak

A népem balga birkanyáj:
nem olcsón – ingyen adja bőrét.

És bégetni sincs mersze már –
a népem néma birkanyáj.

Amúgy még kórót sem talál
ott, hol zöldellt a legelő rég.
A népem bamba birkanyáj:
nem olcsón – ingyen adja a bőrét

1926-2007

G. Ferenczy Hanna
November

November, mindszentek éjszakája
A sírokon lobognak a mécskek,
Akik elmentek, most újra élnek
- megejt az emlékek varázsa.

A fákról harmat s rőt levél pereg,
Lobban a láng, mintha szél fuvallna,
Mintha valaki szólani akarna –
S szíved hallgatódzva megremeg.

Mintha forogna rég lejárt lemez,
S látni vélsz egy drága régi arcot,
Újra hallod a lélekharangot –
Mert a mementó éjszakája ez.

Szívünkben a harang, míg egyre szól,
Felsír a lelkünk érzékeny húrja,
Látjuk e egymást még egyszer újra,
Találkozunk e ott túl valahol?

De mélyen hallgat idő és a tér,
Titkok ülik a holtak hantjait,

Ezt ő sohasem sem érti meg.

Alszik az öreg, elmerengve,
álmodja, érte is sír tömeg.
Ám azok, akik őt szerették,
ma már csak jéghideg sírkövek.

Péter Erika
Asztalok és székek

Egyszer mementóvá
válnak a napok,
mind több üres széket
néznek az asztalok.
Sorsunk hálójában
pókok szőnek szemfedőt,
s mi túlélők
tisztelgünk
az eltűntek előtt.

S a krizantémok hűvös szirmai
Holnap reggelre belepi a dér.

Nagy Antal Róbert
Az eltévelyedett

mészárszéken koncolják lélegzetvételyi álmaimat
a szélnek eresztett kutya-képzletek marják a reményt
önsorsom pórása lassan lyukas markomba összpontosul
esik bögyös felhők szoptatják az éhező valóságot
pedig a sivatagban vízbe gázoltak illúzióim
a nehéz fakeresztet mint hátizsákot vállamra dobtam
hogy megválthassam ezt a vádaskodó ostoba világot
várok talán az ősapáink ismét sámántáncot járnak
csillag-ostorok vágnak felém a homályos szemgödrökből
figyelmeztetnek rá hogy nincs meg a kellő szakképzettségem
önmagam tükrébe néz sánta tekintetem bicgése
magamban járok a belső-udvaron hát ezért születtem

a vendég

Nagy Imre
festőművész

vendégkönyv

következő oldal >

Kamarás Klára
Őszi ködök idején

Szeptember örömet, október aranyát
ki őrzi meg nekem?
Hiszen odakinn már novemberi ködök
suttognak az éjben.

Rideg fátylat dobnak füvekre, virágra,
sziszegő fagy oszon
végig a városon, félelem remeg át
a fákon, falakon...

Altatódal lesz- e, vagy halálos álom,
és nem ébredésé?
De jó lenne, ha a tavasz ölelését
mindenki megérné!

2016.

Thamássy Nagy Géza
Búcsútánc

Megint elment egy.
Strigulát húztam neve mellé
immár csaknem könnytelen,
mert könnyeim úgy apadnak,
ahogy a listán maradó nevek.
De vagyunk még s tán elegen,
hogy búcsúvigadásra gyűljünk
vágynak még mosolyt a Földön
s táncolni végig maradék jelent -
mielőtt
megint
elmegy
egy.

Pethes Mária
SZERELEM IDEJÉN A KÖLTŐ

nem akkor pironkodik ha szégyenteljes
megélhetése akadályozza terveiben de
akkor igen ha nem sikerül g. b. shaw
intelmének megfelelően viselkednie
hajnalban elszuttogja istenének mennyire
hálás a próbatételekért mert azokból tudja
nem joga sokkal inkább kiváltsága az élet

túlüvölti a szabadság hangját elnyomó

Lelkes Miklós
Bogács Bábel

Kaskötő Istránnak

Írtam róla egyszer, elbűvölt léte,
a gyönyörű szín, szívdobbantó lila.
Bábel Tornya, de ezernyelvűségét
megérti, kinek átjut álmaiba.

Most újra látom. Zöld, s arany felett áll,
és itt-ott belőle egész kis liget.
Szálló lilája zeng kéknek, fehérnek,
s a felhő megáll, és visszainteget.

Augusztus susog: van, vagy nincsen Isten, -
ő imádkozik. Fűtenger félrenéz,
majd indul, isten vagy ördög szavára,
s a megsebzett hegy csonkán is mily egész!

Ezüst ott csücsül szélzászló kalászában, -
belőlük egész tenger van távolabb.
Eső és fény nevelte karcsúságuk,
melyből könnyen kél kecses-szép mozdulat.

Hajlékonyak. Az én menekülésem
a Szépség felé már csak széttört idő,
s széttört időben Szépség könnye csillog,
mert most a Szépség sem más: menekülő.

Ilyen e táj. Lehet, mindig ilyen volt?
Nem várta Szépség eszméjét: Istenét?
Felhő ellángol. Leng közöny-vasárnap,
és egyre inkább érthetetlen a nép.

Érthetetlen? Félő: nagyon is értjük
mit érnek őszben az elszáradt imák,
s mit érnek majd ágcsont roppantó fagyban
álarcos tettek, kihűlt litániák..

Madár lebbent, hirtelen, félő szárnyat,
s egy szürke kőre szinte ráég a gyík,
míg az égnek mozdulatlan kitarja
hő vágyó testét, kis napelemeit.

Bogács lilája lendül, lánggra lobban,
s felhő ellángol, akár az életem.
Szépség nevelt, a Szépség, - és Szabadság,
s ha megtehetnék, most is fognák kezem.

Nem tehetik, mert ők is menekülnek.
Szépség, szabadság nélkül nincsen Haza,
csak szolgaság, bűnben fetregő ország,
tolvaj törvények, s gyávák gyalázata.

Virág kelyhéről néz kíváncsi szöcske.
A szürke kőről már elszurrant a gyík,

szökőkút robaját életkora mellőzhető
töprengő arcán látható ahogy percről-perce
mélyítik ráncait a kényszerűség miatt
elhalasztott álmok reménytelensége az idő
puskacsövéből eltévedt golyó ami szívéről
mint pajzsról pattan vissza a múltba

a jövő küldi a jelenbe hogy a lehetetlen
esélyeket elérhetőre írja ezért úgy néznek rá
az emberek akár egy bolondra de ha eltapossák
egy fűszálkarddal vágja az értetlenek talpára
az örökkévalóság sebet szavai hullócsillagok
buzdító üzenetek ezt szajkózza ne esetek
kétségbe nem térünk vissza még egyszer
a majomléte ha nem ingadoztok tovább
és becsületek az eddig megtett hatmillió éves
utat és át tudjátok számítani kilométerbe
és nem takaróztok önös érdekek törmelékével
de véditek magatokat az ágon ringatózó
madár hangjával ahányszor kiéneklí
a szerelem idejét

Dobrosi Andrea
Nem sírok

Nem sírok, könnyet nem láthatsz arcomon,
lelkem az, mely csendbe mart és átoson,
suhan, belém hasít, mint bárd a húsba,
a bőr csüngve áll, de mégis megúsza.

Nem sírok, nincs okom bánatba dőlni,
a mosoly belőlem a kint kitörli,
ha nem is érzem, és gyakran így vagyok,
szomorú, megfáradt vitéz, tetszhalott.

Nem sírok, az évek kérge behálóz,
falaz, megértem, mint gyümölcs, az álpóz
féregjárata a szüretelőkből
lassan ismerős, én is belenőttem.

Örülnék, ha te se sírnál, de együtt,
velem, s meglásd a látszatot befedjük,
légy donorom, bennem nyíló végtelen,
tisztítsd meg homályban ázott két szemem...

Albert Lőrincz Márton
Anyámmal, apámmal

Anyámmal, apámmal, melyikkel kezdjem el,
a sorban éppen most ki legyen legelő,
aki kilencven lesz jövő nyár közepén,
vagy aki nyolcvanhét április elején.

Én nem számolgotok, Kronosz úgyis tudja,
apámból, anyámból nem lesz nemes, kurta,
ha eddig nem leend, de adjon s hagyjon még,
legyen kegyes a nap s vénüljön az árnyék..

s a bogáncstorony lassan szertehinti
csend-csengettyűit, csillagos álmait.

A Szépség nevelt, - Szépség és Szabadság.
A Csillagukról híd a piros sugár,
híd lélekhez, becsületes világhoz, -
s mennyi mindenhez, melynek hiánya fáj!

(2016)

Pethő N. Gábor
Ne adjak rá okot

Álmomban, mérgében Apám
utára tett kamaszkoromban.
Félelmetesen élénken eszméltem:
szobámból hiányzik az íróasztal,
az ágy, a szekrény...helyükön por,
és pókháló fénylett az ablakon
beszűrődő napfény sugarától.
Milyen szobáról álmodtam?
Inkább nevezzük saroknak.
Micsoda nonszensz: kis híján
betöltöttem a tizenkilencet,
amikor, remélem, könnyű lett neki a föld.
Már réges rég felhagytam ordítózással,
toporzékolással. Maradt az apátia.
Nem, de hogy volt Ő rossz ember,
csak az a fajta, aki képtelen
kimutatni a szeretetét...

Drága Jó Istenem!
Ne adjak rá okot, hogy e földi létből
kirakj engem idejekorán!
Most, amikor – rég késve ugyan -,
tanulok élni és szeretni.

2016-08-26

Nagy Imre: Vöröshajú nő tükör előtt

Bokros Márta
Emlék

Az esti utcán sorban
gyúltak ki az arany
ablakcsillagok,

Ódor György

Dísz tér

1948-2016

(a magyar nemes szobrához)

Nincs nyelve a történesnek,
ott feszítetek köztesként
felizgult nemesi testtel,
és duzzadok felfelé,
mint az úri középosztály,
elfeledve, hogy tegnap
még velem haldokoltál.
Jobbat vártam, de megértem,
amit a városok kiizzadnak
magukból és a téren
két kő között kikel a bab.
Elég ennyi, túl sok a vak,
vasráccsal pótolja
a sarlót és kalapácsot
a hatalom ízlés-pofonja,
indulás, zenét is kérek
a tribünre, meg zászlót,
megmutatom magamat,
nézzed meg a hátsót.

Bodó Csiba Gizella
Kezdet és vég

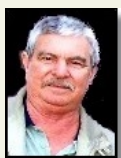
Kezdet! Hol kezdődöttél?
Kezdet! Mikor?
Nem tudjuk igazán
bárhogy kutatjuk,
hol kezdődött az élet;
a „Valami” – valamikor?

Vég! Nem tudjuk hol
teszel pontot,
s nem tudjuk mikor!
Két pont; - Kezdet és vég,
köztük ezer világgégés
vagy csend honol.

Két pont között
ős- és új rendek ideje,
mi egyszer kezdetét vette,
annak a Vég lesz a végzete!

Hol kezdődött a Van,
megéli-e létező, a Volt,
vagy ahogy mélységből született,
mélységbe hull a Holt?

Ami örökkön létezett,
az örökké létezni fog.
Perctörédék, vagy ezer év:
élet élj és ragyogj!

Ricza István
Kutyamenhely

Egy kutyamenhelyt láttam a héten, felkavaró volt,

kéz-kézben séta,
fiatal vagyok,
vékony fehér nyírfa,
s te illatos fenyő,
egymást mindig szerető.

Kettőnkre nézek vissza most a múltra,
de már nem emlékszem lépteink ritmusára,
lassú volt? gyors volt?
Csak valami könnyű, édes íz
izgató zamatára,
csók, ölelés, késő őszi pára,
nyári szellő optimizmusa,
s mégsem mennék vissza most oda.

Félek, az a naivitás, az az arrogancia
sokkal rosszabbra is vihetett volna.
S örülök, hogy nem.
Hálás vagyok ámen.

T. Ágoston László
Júdácscók

Miután Jézus tanítani és gyógyítani kezdett, sok ember követte
őt bármerre ment Galileá-tól Júdeán át Jeruzsálemig, sőt jöttek a
Jordánon túlról is. Egy napon tanítványaival elvonult a tenger
mellé, és egy csónakba szállt, hogy ne tolongjanak körülötte, s
onnét szólt az egybegyűlt tömeghez. A tisztátalan lelkek pedig
leborultak előtte, és így kiáltottak; „Te vagy az Isten fia!” Ő
megtiltotta nekik az efféle beszédet, mert tudta, hogy az ellenségei
minden lépését figyelik, vá-dakat koholnak ellene, s az életére
törnek. Különösen akkor fordultak heves indulattal ellene, amikor
kijelentette, hogy:”Én vagyok az élet kenyere. Aki énhozzám jön,
nem éhezik meg, és aki énbenem hisz, nem szomjazik meg soha.”

Tobább a teljes szöveghez>>>

Tiszai P. Imre
Lassan fogok elégni

A szónak éle van, ugye érzed,
mikor a lelked hasítja és véred
cseppenként hullik álmaidra,
még úgy véled csak tévedés, mert
valahol megbotlott a tudat és utat
tévesztett néhány gondolat,
aztán rájössz, nem csak a ruha feslik
már cafatokban, de a felvett sárm
is mállik és a tavalyelőtti szandállal
kerül a kukába - ad acta a ma.

Miért nyitottál ajtót a pokolra?
nem tudtad mi vár? ez iszonyat,
a nyálkás fattyak ürüléke folyik
a falakon, meg talán a nem használt
agyak zöld penésze burjánzik
mint moszat tenger, hol Kharón ladikja
feneklett az örök halálba, a holnapba
invesztált akaratod rohad meg,
s ha ez meglep, akkor magadra vess,
ezerszer mondtam - ne szeress!

A betonszegélyen már helyem van,

körben az út csupa sár, s ott az a rengeteg eb...
Mert nem is értem, hogy mire képes az emberi hóbort,
hogyan megunt valamit, dobja ki legközelebb?

Szegő Judit
Búcsúzás

Bujdokol a szó.
Tőled menekül.
Takarja porhó.
Fázom egyedül.

Jég tekinteted,
jégvirág nélkül,
búcsút int nekem.
Hosszú tél készül.

Menekül a szó.
Utol nem érem.
Már simogató
kezed sem érzem.

Kaskötő István
Rejtve, láthatatlanul

részlet egy készülő regényből

26. fejezet

Öt nappal a tizenhatodik születésnapja előtt. 1947 November 14- én, délután az iskola torna szertárában a tornatanár, Bárdy Alfréd megerőszkolta Borbálát.

Szokás szerint úgy hat óra tájban érkeztem haza. Jani már ott volt, a konyhában asszisztált a mama vacsora-főzéséhez. Ahogy beléptem, a mama azzal fogadott, hogy Bori még nem nincs otthon. Aggodalma érthető volt. Borbála rendszerint négy órakerült haza az iskolából, órát lehetett hozzá állítani, ő volt a pontosság mintaképe. Tehetetlenül üldögéltünk a konyhaasztal körül, ólomlábakon múltak a percek, már kivette mama a sütőből a rakott krumplit, de senkinek se volt étvágya — várjunk Borira —, de Borbála meg seholy.

Több a teljes szöveghez>>>

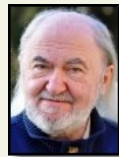

Nagy Imre: Pihenő család.

néhány hajléktalan előre köszön, de van ki elvárja, hogy én emeljek kalapot, vagyok olyan gané, hogy megteszem, szeretem a békét és ezek az emberek jóindulatúak, nem akarnak már semmit, csak túlélni a téli fagyokat, aztán majd a tavasz valahogy gyógyítja a végtagokat és el tudnak botorkálni az ingyen konyhák moslékos vödreihez - velem együtt.

Kövérek most a madarak, az egerek lusták, a patkányok kibújnak a csatornákból, a bolha sem ugrik, csak mászik, nem akarnak a levelek sárgulni, nem fázik a világ, csak az éhes ember érzi, hogy féli a holnapot, s ha valahol egy tányér levest kapott utolsó cseppig kitörli az edényt, elteszi a reményt holnapra, hogy biztos talál jótét lelket ki enni ad - de mindegy is, ma már evett.

Menekülj! Fertőző ez a világ köröttem, feküdj a kényelmes kapcsolatok ringatásába, hallgass tiszta hangokat, a disszonancia felsérti füled, a lelked pedig széthullik, szemed vörös lesz a sírástól, amin nevetek, mert önmagad siratod nem engem, s ha végleg megfeneklettem ebben az ingoványban ránts egyet a válladon s ne lásd a bolyongó lángokat lépvidékemen, lassan fogok elégni Lucifer kínjára - mert valaha tudtam szeretni.

Nógrádi Gábor
AZ OROSZLÁN

És amikor már nem tudsz átugorni a tüzes karikákon, sem felmászni a gúla tetejére, vagy körbefutni, s viczorogni frissen, ha Istened ostorával lecsap.

Mikor már köszvény kínozt, kihullik fogad, szőröd, s vége szakad örökre a jutalomfalatnak, Nyárhalódon az állatkertnek adnak.

Fekszel a porban, várod élők sorsát, s bámul a sok oroszlánszívű ember, kik ugrálnak még tüzes karikákon.

Soós József
ARANY ÉS BÍBOR

Utoljára -
még tombol a nap.
Parázslík,
fel-fellobban.

Kolev András
Sír a múlt

A zászlód rég lyukas, a rúdja eltörött.
A múltad épp sirat, benned már nincs erő.
Elringat börtönöd, alszol rácsok mögött,
mi egykor Szikla volt, most porladt utcakő.

Rada Gyula
A tél elé

E tőrbe dőlten álmodom
Maradék jövőmet,
Fölöttem a tölgyek óvó
Karával összenőve,
Vértelen, mint egy fakír
A cirkuszi csendben,
Halálra váltan...

+ + +

Holt csókok járnak az őszben
Kiveszett ibolyamezők
Mélyén zizeg a dér...

Kő-Szabó Imre
Csukamájolaj és az aludttej

Május közeledett, amikor a negyedik osztályba jártam. Otthon a szomszédok, ha az iskoláról esett szó, mindig megkérdezték: - Hová jársz iskolába? Furcsának tartottam ezt a kíváncsiskodást, hiszen ebben a korban iskolába jár a gyerek. Mégis mindig udvariasan válaszoltam, hiszen erre tanítottak, otthon szüleim. - Az egyes számú általános iskolába! - mondtam határozottan, mert volt más számozású iskola is ebben az alföldi városban. - Ki a tanítód? - volt a következő kérdés. Milyen kíváncsiak ezek a felnőttek...

Több a teljes szöveghez>>>

Déli szelekre
pattog a pernye, -

.
ám egyre több
az arany és bíbor
üzenet a zöldben.

.
A nyár
valami
távoli vágy,
valami halk,
árva morajlás -

.
búgó csigában
a tenger.

.
Elrejtőzött, -
karjában
a nap, a hold,

.
friss fényt kortyol
az ősz poharából.

Nyakó Attila
Parókiám

Ment a püspök nehéz fejjel,
követte egy kövér perjel.
Komótosan, kéjjel haladt,
bámulta a püspökfalat.

Szembejött egy agg kanonok,
- Csaó, skacok! Arra van ok
vajon, hogy így misetájba,
így lófráltak, mi a pálya?

Ne is kérdezd, cudar átok,
apatikus bús apátok
panaszolták, a tél óta
elapadt a faszénkvóta!

Így hát megyünk, hogy a zsinat
(erre tök jó rím a Zsanett),
megemlje idén télre,
szóvicceket félretéve...

Lehoczkí Károly

Szia! – Sanghajban vagyok, hívjál vissza hétfőn

Y vagyok, irodista,
 munkába talpalok csütörtök reggel,
 a főúti kereszteződésnél a bal oldali
 kocsisor halad el éppen, aztán a
 jobb oldali következik,
 nem érek oda, mikorra zöldre vált a gyalogátkelő,
 nem érek oda, a fenébe is,
 legalább két házzal előrébb kellene járnom,
 várhatom a következő zöldet,
 nem futok, azért sem futok,
 leálltam a vénasszonnyal a lépcsőházban,
 panasz panaszra, ó! – az én örökös
 túlzott udvariasságom,
 mennyi az idő? – beérek még koppra, ha kilépek,
 rühellem, rám izzad az ing a szorító nyakkendőben,
 lassíts, mondom magamnak, a sarokig ráérsz,
 persze, hülyén nézhetek ki, andalogva az
 aktatáskámmal, épp csak a zöld-sárga mellény
 hiányzik rólam, frissen sült közmunkás,
 hátulról izgágáskodik egy kerékpáros,
 zszszszszszszsz,
 nincs a tarkómon szemem, édesapám,
 fülem viszont van, melleleg
 járda ez, nem bicikliút, vacak, keskeny,
 ott fogsz dekkolni a zebra előtt, piros, vágod? –
 elől fölbörrög egy motor, fék csikordul,
 valakire rádudálnak,
 még cirka tizenöt vontatott lépés,
 éppen zöldre fogok odaérni,
 a bringás nem száll le, egyenest átteker, bele a
 szembe jövőkbe, szolgamód ugrálnak szét,
 morognak valamit, s komoran törnek
 a maguk hétköznapi célocskája felé,
 trappolok át a gödrös, nyomvályús aszfalton,
 tovább a pékség mellett,
 kiflit ma nem veszek, valahogy kibírom délig,
 reflexből ráéhezem majd, de kibírom,
 egy, kettő, három, négy, kis kerülővel akár
 hat pékség ezen a negyedórányi szakaszon,
 buktát rágcsál a fél ország,
 csak úgy zacskóból,
 melóba bukta,

délben bukta,
hazafelé és útközben akárhová is bukta,
jó üzlet ez a gasztroenterológusoknak is,
a postára majd este ugrom be,
bejáratig ér a sor olyankor, de a
csekket muszáj, befizessem, képesek
kikötik az áramomat,
a dokit pedig megpróbálhatom
telefonon, napközben, hátha beszur a jövő hétre,
huh! – megérkeztem,
nyomom a csapóajtót,
másfél perc, egészen frankó vagyok,
emelet, jelenléti ív, aláírás,
táska le, számítógép be, éledezik,
eldőlök a széken, nézem a mindenféle
felvillanó izéket, beírok két jelszót,
a jövő hónaptól a flancosabb levelezővel
majd háromat, és eszembe jut X, hogy már
tegnap beszélni szerettem volna vele,
csak hallani a hangját, egyúttal azért
megdumálni egy rafka hivatali ügyecskénket,
kigombolom a nyakkendő alatt az ingem,
száradjak picit, felemelem a kagylót, tárcsázok,
hosszan csörög ki, már éppen
raknám vissza, amikor kapcsolódik, reccsen, majd
beleszól X virgonc, évődő hangján, hogy ő X,
én meg mondom, én hívom, Y, kora reggel,
mire rávágja: Szia! – Sanghajban vagyok,
hívjál vissza hétfőn –
akkorát bírok kiáltani, odáig elhallatszik? –
ennyire futja meglepetésemben,
kacagunk és letesszük,
és a gödrös, nyomvályús aszfaltú, keskeny járdás,
panaszokkal teli, csöngő, dudáló,
tilos forgalmi lámpás, buktát zabáló,
munkába belerokkant lapos Föld
elkezd lassan kigömbölyödni,
tenyerembe kapom,
nézegetem kisimuló vonásait,
fordítok rajta picikét, tisztábban láthassam Sanghajt,
ahonnan X kihívó mosolya ragyog föl
s végigömlik fájdalmasan szűk irodámon.

Jóth Árpád

MIÉRT?

Ablakomban, sűrke esten,
Üldögélek, semmi kedvem,
Munka nélkül, tétlenül
Sok, sok percem elrepül.

Porbelepte, satnya ágra,
Szirmasíró, bús virágra
Nézek némán, hidegen,
Árva sorsuk mit nekem!

Lelkem üres, puszta, fásult,
És a perc mindegyre száguld,
Míg egy sápadt alkonyon
Itt kell hagyni ablakom...

S a halál szól irgalommal:
"Ne vesződj már szívbjajoddal,
Jégkezemmel szeliden
Megersimítom, s elpihen."

Akkor vadul felsikoltok:
Nem akarok lenni boldog,
Élni, élni, akarok!
Miért? balga, bús titok!

A VÉN LIGETBEN

A vén ligetben jártunk mi ketten,
Aludt a tölgy, a hárs, a nyár;
Hozzám simult félőn, ijedten,
S éreztem: nem a régi már.
Sebten suhantunk, halk volt a hangunk,
S csendes volt a szívünk nagyon,
És mégis csókba forrt az ajkunk
Azon a sápadt alkonyon.

Kezéből a fűre, könnyesen, gyűrve
Lehullott egy csöpp csipke-rom,
Fehéren és halkán röpi le,
Akár egy elhervadt szírom.
Szeme rámnézett kérdőn, búsán:
(Nincs búsabb szem, mint aki kérde)

VASÁRNAP

Ó, lesz-e nékem valaha
Egy csendes, barátságos kertem,
Hol fényes lombú fák között
Hosszan, békén lehet pihennem?
Hol bölcsen elemezhetem
Megélt, elmúlt tragédiáim,
S csendesen mosolyogni látnak
Az orgonáim?

És lesz-e tisztos, ősz hajam
S agyamban csöndes, öreg eszmék?
Miket szép, széles gesztusokkal
Klubtársak közt meghánynánk-
vetnénk?
Kinyitnók a klub ablakát,
Ragyogna ránk a holdkorong,
S múltból zenélő szívvel ülnénk:
Öreg szobrok, vén Memnonok...

De biztos-é, hogy mindenik
Öreg szívre leszáll a béke?
S hogy ami most fáj, akkor édes?
Vagy jobb, ha most szakadna vége?
- Ki a körútra szaporán,
Ki! a vasárnapi zsvajbja!
Itt benn valami fojtogat,
Félek magamba...

SORBONNE HALOTTJA

Szegény beteg Margotnak menni kellett,
Nem segíthettek a fanyar porok,
Elfúlt mellében a tüzes lehellet
A nagy házban, hol halk apácák mellett
Az ágy szélén a rőt Láz kuporog.

Utolszor a kis Briand járt fenn nála,
Akit a rendház végképp kicsapott,
Margot megszidta, úgy mint hajdanába:
"Briand, már megint megnőtt a szakálla,
Sohse láttam még ilyen kispapot!"

Ily szomorúan, ily koldúsan
Mért hívtuk egymást ide? mért?

S mondta, hogy késő már az éj, s ő
Megy... mennie kell... s elfutott.
Hallottam haló zaját a lépcsőn,
S nem tudom, meddig álltam ott.
Aztán... le s fel jártam a parkban,
Mint aki valakire vár.
Gázolt a sarkam síró avarban,
S aludt a tölgy, a hárs, a nyár...

TAVASZI ELÉGIA

Előttem nők siettek. Testét lomhán kinyújtva
Közénk terült a távol... és míg az esti csendben
Elhalt víg kacajuk, kezem szegény öt ujjá
Didergőn összesimult nyűtt, lim-lomos zsebemben.
S reád gondoltam akkor, s szájon csókolt a halk szél,
Mely most testhez feszíti az asszonyok ruháját,
S mely olyan illatos, mint duzzadt dombu párnád,
S szelíd, mint női vállhoz simult bús férfi-arc-él.

Merengtem: most vetik fel fehérlő szűzi ágyad.
S irigyeltem cseléded, ki vár, míg vetkeződől,
És aki elmenőben kecses melledre láthat,
Min kis kupolát formálsz imára tett kezedből.
S eszembe tűnt egy alkony, halkan súgtad nekem,
Hogy egy imába foglalsz fáradt, aggott apáddal...
Ó, látod-é még, édes, a múlt ködein által
Apád szelíd, holt arcát s alázatos fejem?...

Hazaindultam aztán, bús dolgokon tündődvé:
E furcsa földi létre mi végre kelle lennem?
Vágynom melegre, fényre és karcsú testü nőkre
S bolyongni félszegen, magányos esti csendben?
S vén utcapadokon hosszan meg-megpihelve
Verseim mondogattam, melyekben csendesen
Zokognak bánatim, és egykedvűn figyelte
Fáradt, reszkető számat fáradt, szegény szívem...

Életrajz

HAJNALI SZERENÁD

Virrad. Szürkül a város renyhe piszka,
De túl, az enyhe, tiszta messzeségben
Új rajzlapját kifeszíti az égen
A hajnal, a nagy impresszionista.
Ezüst ónnal szeszélyes felhőt rajzol,
És álmodozva pingál enyhekéket,
S ragyogva tűzi az isteni képet
Az ürbe a hold, nagy rajzszőg, aranyból.

A sötétség, az éjj, rút csuha,
Lebomlik a fák törzsén nesztelen,
S borzong a jó hűvösben meztelen
Az erdő, az örök buja csuda:
Most, mielőtt pompás testét kitarja
Mindenkinek, nyújtózik hallgatag,
S várja, hogy a vén, dús kéjenc, a Nap
Aranyfésűt tűzzön nagy, zöld hajába.

De itt, a szűk utcák közé bezárva
A szürke hajnal szennyes és sivár,
Nagy, sárga szirmát elhullatta már
A lenge gázláng, az éj bús virága.

Aztán kérte, szavaljon Bossuetből
Az "útra" egy-két jámbor részletet,
S nézte "útját", mely messze-messze kékül,
Majd hirtelen, mint aki mélybe szédül,
Elalélt, s halvány ajka reszketett.

Lassan éledt, s forgatva Briand gombját,
- Kedvenc szokása volt, mikor beszélt, -
Halkan suttozta: "Most már Kunigundát
Fogják szeretni, azt a szőke lomhát,
Ki hajnalig elissza az eszét!"

"De mégis, majd keressék meg, Briandkám,
Az én agyonfestett arcképemet,
A Paul művét, a címe: 'Görög kánkán',
S szögezzék ki egy korcsmai gerendán,
Hadd őrizgesse az emlékemet..."
"Aztán... vigyázzanak... a kis... japánra...!"

*

Mikor temették, hűs nap volt, borult,
Vitte a Sorbonne sok kósza diákja,
Köztük a japán, a kis sárga páva
Cipelte a nagy babékoszorút.

S hétféle nyelven, szomorúan, lágyan
Szól most róla sok furcsa versezet,
A "Tokiói Cseresnyevirág"-ban,
E lapban s mindenfelé a világban,
Míg ott fenn Margot tapsol és nevet.

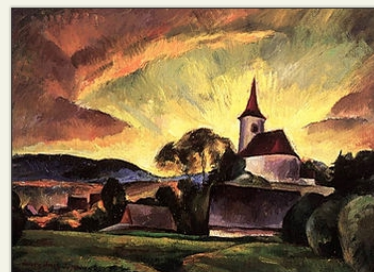
KINCS

Emléked már oly ódonon aranylik...
Ha este véle búsan bíbelődöm,
Már úgy csillantja lelkem, mint nagy, antik
Gyűrűjét agg kéz, reszketőn, tündődn...

Forgatná még a bűvös gyűrűt bágyadt
Lelkem, s várná, hogy mint gigászi szolgák
Jelenjenek élém a régi vágyak,
De egy se jó már, s nem röpítnek hozzád...

S egy este majd, míg úgy mered sötéten
Rám sok nyűtt emlék, mint hol búsan éltem,
Tört bútorok az olcsó, vak szobákban,

Lelankad lelkem karja bánatában,
A kincs kisiklik ájult ujjá közzül,
S setét lomok közt lassan messzeördül...

Nagy Imre: Erdélyi falu.

Itt-ott mered csak, s furcsán, betegem
Lobog a kétes és nehéz homályba
Egy-két borús fa, mint faközöld fáklya,
Mely vakon leng a siket tereken.

Annuska, alszol? bús utcák során
A bús hajnalban járok egyedül,
S hogy vigasztaljon, halkan hegedül
Fantáziám, a magános cigány:
Erdőkkel, éggel, ajkad mosolyával
Hangfogózza dalát, míg ballagok,
Jó volna most megállni ablakod
Alatt egy édes, fájó szerenáddal.

A szívem adnám oda hegedűnek,
A szívem, melyből bú és vágy zokog,
Lopjon szivedbe enyhe bánatot
És kósza vágyat, mely árván röpülget,
Hogy szűz álmodban, halkan, édesen,
Nem is sejtve, hogy könny az, amit ejtesz,
Álmodban, mit reggelre elfelejtesz,
Sirasd el az én züllött életem.

KATONASÍR

(A kárpáti harcok idejéből)

Magányos sír a keskeny, elhagyott
Völgyben, keresztje ferde már, veszendő,
De gyapjas hó a vállát - enyhe kendő -
Szelíden védi, s rojtul ráfagyott

Kis jégcsapok gyémánt dísze ragyog:
Míg lent a néma bíborban derengő
Mélységben zárt szemekkel és merengő
Arccal nyújtózik egy ifjú halott.

Ha véres szemmel s arany nap-sisakban
A hajnal újra a hegyekre csattan,
Pihenj, kedves, nem kell már harcra szállnod,

Sírod felett még bús moraj lebeg,
De te feledd az ágyút már, - te álmodd:
Hazaértél, s ugat vén, hű ebed...

RÍMES, FURCSA JÁTÉK

Szeszélyes, bús ajándék
E rímes, furcsa játék,
Ó, zokog, bár negédes -
Fogadd szivedbe, édes!

Mert csupa szívbe vert seb
Vérszínezi e verset,
Mint halvány őszi rózsza
Szirmát az őszi rozsdá.

De lásd, egyebem nincsen,
Se birtokom, se kincsem,
Nem adhatok tenéked,
Csak ily borús zenéket.

Szebb volna büszke kastély
Termén egy fényes estély,
Vagy lágy keréken zajló
Kocsidba drága pejlő...

Vagy elrobajló fülke

ŐSZI KÉRDÉS

Jártál-e mostanában a csendes tarlón este,
Mikor csillaggal ékes a roppant, tiszta tér,
S nagy, lassú szekerek ballagnak haza, messze,
S róluks a szénaillat meghalni visszatér?

És fáj-e, amíg nézted a nyárfát révedezve,
Hogy reszket agg feje, az ezüstös fehér,
S hogy édes életednek újra egy éve veszve,
Mert viszi már Szeptember, a nagy szénásszekér?

S ültél-e elfáradva kemény, útmenti kőre,
Merőn bámulva vissza az elvakult időkbe
És feldöbbenve: jaj! ha most ledőlne halva!

S eszméltél-e fel árván az éji hidegen,
Mikor a késő szellő, mint kósza, idegen
Eb, lábához simult, s bús kezeidet nyalta?

STANZÁK EGY TRAFIKOSLÁNYRÓL

Ó, a hajnal! fehér felhő kar-ingben
S biborban, új és fénylő kezdetek
Szent papjaként jó, s őt köszönti minden
Szelíd s halk áhítattal, reszketeg:
Hát én, ki a vak utcákon keringtem
Szívem csitítva, mely üres, beteg,
Mint várjam őt, ki úgy emeli zengve
A napot, mintha arany-szentség lenne?

A felszikkázó utakat taposván
A víg városban hallgatag ödöngök, -
Egy boltajtóban vézna trafikoslány
Áll, árva, bús ürgécske, kit kiöntött
A fény, a forró arany-árvíz, s most tán
Mereng a szépült fák s arany göröngyök
E reggelén; s kis álmán érzeleg -
S szólnék hozzá: Testvérkém, értelek!

Szólnék: Testvérkém, mondd, hát jó a fény?
Az arany hangyák, mik bizsergőn bújnak
Halvány bőröd alá? s az új remény,
Mely most, mint rezge fénysáv bús lebújnak
Oldván, úgy csillog a szív rejtekén,
Hogy hátha már derűt hoz ez az új nap,
S ma minden messzi emlék s távol álom
Ragyogni ömlik össze üdvre válón?

Testvérkém, szertelen és mégis olcsó
Kis vágyaid, míg meghatottan nézlek,
Találgatnom most bús lelkeimmel oly jó:
Hát mit vársz? esküvőt? vagy ami még szebb
S merészebb: tán kalandot? szívet oldó
Mosolyát egy szép, divatos színésznek?
Vagy tiszta rajzzal ring föl, mintha nemrég
Vésted volna szivedbe, némely emlék?

Első szerelmed tája tán? - egy kedves
Dombhát s vén útja, mely lomhán ivel,
Nagy, mélyzöld fenyvek friss esőtől nedves
Árnya s az ég fönn, szép felhőivel?
A régi séták? - hogy reá ügyet vess,
Leste az ifjú, - szép volt? - s hogy kivel
Viteted holmid, s kinek akarod,
Ha meredek jön, nyujtani karod? -

Ringó pamlagján dűlve
Elnézni, merre foszlott
A sok táviró-oszlop...

Vagy úzni falka fűrtjét,
Hallani hallali kürtjét,
Míg elfakul porosra
A frakk vidám pirossa...

Vagy tán az volna szebb lét:
Nézni istennők keblét,
Hol antik ívek árnyán
Mereng sok régi márvány...

Vagy Svájcban lenni vendég:
Csodálni naplementét,
Vagy vinne halk fedélzet,
Hol a banános dél szebb...

Ó, mind e rím mi kába,
Ó, mind e vágy hiába,
Nekünk két árva rabnak,
Csak sóhajok maradnak...

De hallgasd most e verset,
E torz kedvvel kevertet,
Zsongítson furcsa hangja,
Mint füstös képü banda:

Itt flóta, okarína
S hegedük soka rí ma,
Száz hangszer, minden rím más,
S vén bánatom a primás.

Ízzék a dal duhajjá,
Csattanjon vad csuhajjá,
Majd haljon el sohajtón,
Fejem öledbe hajtom.

Csönd. Ajkaim lezárják.
Ringass: árva az árvát,
Így, sírj csak, rámhajolva,
Meghalni volna jó ma...

AZ ÚJ ISTEN

Új isten szól hozzátok, emberek!
Nem templomok setét hajóin úszó
Tömjén között ragyog fel tűz-szeme
Barnult szentképek arany keretéből,
Nem oltárok gyertyái közt fehérlik
Alabástrom közönnyel hallgatag,
Hívók csókjától koptatott szobor,
Nem méla, hosszú, vont litániák
Cukros hullámát untan szürcsölő
Egek lakója!
Nem!
Új isten ez!

Új isten szól hozzátok, emberek!
Nem ég szülötte Ó! Nem mennyben él,
Nagymessze tőlünk, titkos ismeretlen,
Ki arca elé vonta az eget,
Mint egy hüvös, nagy kékselyem palástot,
Nem!
Ó, de nem is föld bálványá Ő,
Mint ama Mammon, aki ült hizott
Góggel rajtunk, s szájától milliom
Élődsi csáp kígyózott szertesztét,
S a szürcsölő, szívó karok befonták

Úgy, csak merengj, kivel most szóltanul
Csevegtem jó volt, kicsi trafikoslány,
S ne érezd, mint én, hogy ragyog, de múl
A dús perc, és a szívbe sohse mos tán
Mély medret a derű, csak szétlapul,
Mint fáradt gőzű, beteg aranyposvány -
Isten veled! - és rám se nézz, míg loppal
Megyek, s lomhán elnyel a józan nappal...

ESTI ÉNEK

A holdat nézd, fölült a háztetőre,
S arany testét szikrázó gombolyagba
Görbítve, mint bizarr kandúr, olyan ma,
Vén, kéjes, égi állat, éjek öre, -
Fáradt szegény, pihenni volna kedve:
Érzed? most rád néz, s elszántan, vakon
Hozzádvetné magát az ablakon,
S szelíd térdedhez kúszna törleszkedve.

S a félsötét szobában nézz körül, -
Érzed? reszketnek a bús bútorok ma,
Rejtelmesen mind hozzád tántorogna,
S mint halk, borús raj, körbe tömörül:
Öreg rabszolgák, zsibbadt, árva testek,
Leomlanának, s édes ujjaid
Lágy simítását kérné bűjna mind,
Hogy érezzék zsongító, enyhe tested.

S nézd: ím, az árnyban két szemem hogy ég,
Kebledre hajtom: két hű, régi ékszer,
Ó, millió sok éve már - emlékszel? -
Égtek s fájtak, - nem volt még föld, se ég,
Simítsa őket is kezved hűs ujjá:
Ó, áldott gesztus, mellyel minden dolgok
Lététől létem csendesesen eloldod,
S a végtelenben ringatózom újra!

AQUINCUMI KORCSMÁBAN

Vén sváb, csapláros úr, adj hüvös, méla bort,
Mint künn az esti lég, mely bánatokkal ordas,
Most asztalomra vén, nehéz kupákat hordass,
Hadd ülök csöndesen magányos úri tort!

Ülj mellém és kocints, apró germán szemed
Mélyén a kék ravaszság szelíden hunyjon el,
Ős testvér, méla sváb, - nem érzed? - sírni kell!
Aquincum sok köve, nézd, minket is temet!

Kocints, igyunk! - kire? - kocints a régi, holt
Leányra, akit itt a langyos, régi fürdőn
Szelíd hullám ölelt, s a fénylő, sárga fűrtön
Hanyatló Róma bús napfénye haldokolt.

Ó, más táj van-e még, ahol így tud a rest
Aranynap haldokolni, s hanyatlani dicsőség?
Tudod-e, mennyi nép vidám és hetyke őstét
Ölelte komoran az aquincumi est?

Kocints közülük egyre, egy barna, halk lovasra:
Megállt az esti marton, nézte a vérző fákat,
S nem tudta mért: szívére reálehel a bánat,
Mint az alkonyi párák a mellén fénylő vasra.

Körül sátorkupok keltek a köveken,
Nagy, lomha buborékok a népvándorlás árján -
Elpattantak azóta, nyomtalanul és árván,

A szűzek testét, s feltörték finom
Velőért a költő zengő agyát,
S a gyárok vak, mély kéményén benyúlva
Átkúsztak a robotos termék odván,
S felitták mind a könnyet és az átkot,
S a lomha Rémben mind aranyra vált ez
És új éhséggé, bár a telt belek
Már a nehéz aranytól eldugultak,
S a rothadó nagy testre már kiültek
Félelmes és aranyló hullafoltok...

Most új isten szól néktek, emberek!

A véres földnek vére szülte Őt,
A sok kiomlott, sűrű, keserű
Vér összeállt a fájó földeken,
Testté tapadt, alakká tornyosult,
Vérszínű, nagy, mezítelen alakká,
Ki országlépő tágra tárja lábát,
S Földet rengésre tépő hangja zeng
Piros Keletről a sápadt Nyugatnak:
"Ím eljöttem!
Eljött a Vörös Isten!"

És megy, s dörgő léptére messze reszket
A sárga Szajna, s medréből kicsap,
Jerichós visszhangot ver vén Westminster,
S az Óceán zöld üvegén vörössen
Égre rezg ezermérföldes árnya,
S átfogja a Fehér Ház vak falát...

Hozsánna néked, új isten, hozsánna!

Ismerj meg minket, tieid vagyunk!
A szíved hajtó, élő, drága nedv,
A diadalmas vörös lüktetés
A mi bús vérünkötől is gazdagult,
S világra ömlő harsonád sodrába
Gyötört torkunk reszkető hangverése
Szerényen s mégis segítve simul:
A kicsiny, árva magyar jaj-patak
A messzezengető nagy moszkvai árba,
Mely most tisztára mossa a világot:

Hozsánna néked, új isten, hozsánna!

Legyen szavad teremtés új igéje,
Formáld át sáros, bűnös, ócska bolygónk,
Mit elrontott sok régi, úri isten,
Ti istenek közt új és proletár,
Formáld boldoggá pőrölyös kezeddél -
Emelj minket roppant tenyereidre,
És a magad képére gyúrj át minket!

S az a setét lovas tán őszám volt nekem...

Kocints, vén sváb! - ragyog az aquincumi este,
Hanyatló napba néz hanyatló nép fia,
Igyunk, örök sor ez, örök komédia,
Új hajnal víg tüzét frissebb fajzat keresse...

Kocints... a bús kupát hajtsuk fel még vigan,
Igyunk az idegen, jövődő, messzi lányra,
Ki majd itt dől le nászra, és annyi dőre, árva
Nép sírján gondtalan, boldog sarjat fogan...

ESTI HARANGJÁTÉK

Ó, bús toronyban esti harangjáték,
Lelkem grádicsán bánat lépeget:
Megy a toronyba, vén harangozó,
Megzengetni a halk emlékeket.

S tünődöm: ez a játék mire jó?
Elalvó város már a lomha Én,
Ezüst harangokkal a régi bánat
Miért harangoz hát az est ködén?

A mikrokozmosz órá nem figyel,
A mikrokozmosz egykedvű és fáradt,
Síró asszonyok s árva proletárok,
Vágyak s gondok, szegények, aludnának.

Múlthoz, emlékhöz nékik mi közük?
Mit akar e halk, bolond muzsika?...
Csönd, csönd! - hiszen rohanva jó a hajnal,
Harc, fogcsikorgatás és új soha.

De harangoz a bánat és az alvók
Az éji hangra fel-felijjédeznek,
Tán ég a város? tán a föld alatt
Távol földrengés bús morajja reszket?

S a legbúsabbnak a szívébe vág:
Jaj, istenem, tán nem is lesz már holnap,
És most kongat a vén harangozó
Búcsúszót nekem, halavány halottnak?

EGY LÁNY A VILLAMOSBAN

Fiatal lány volt, ám ölébe ejtett
Szemmel már úgy ült, mint dús terhü nő,
Ki révedezve sejtü már a rejtett
Jövőt, mely szíve alján csendbe nő,
Maga körül minden zajt elfelejtett,
Lesiklott róla Gond, Tér és Idő
Körötte durva, lármás utasok
Tolontak, s ő csak ült és olvasott.

Néztem hevült arcocskáját merengve:
Ki tudja, milyen sötét hivatal
Felé viszi szegény leányt a zengve
Robogó, zsúfolt, sárga ravatal?
De addig még övé a betűk lelke,
A kopott regény minden szava dal:
Grófnővé szépül, herceg lejt feléje,
S féltérden helyezi szívét eléje.

S megáldottam magamban ócska könyvét;
Ó, mert lehet akármí ponyva bár,
Letörli egy sorsocska árva könnyét,
S a vad világ többé nem oly sivár:

LÉLEKTŐL LÉLEKIG

Állok az ablak mellett éjszaka,
S a mérhetetlen messzeségen át
Szemembe gyűjtöm össze egy szelíd
Távol csillag remegő sugarát.

Billió mérföldekről jött e fény,
Jött a jeges, fekete és kopár
Terek sötétjén lankadatlanul,
S ki tudja, mennyi ezredéve már.

Egy égi üzenet, mely végre most
Hozzám talált, s szememben célhoz ért,
S boldogan hal meg, amíg rácsukom
Fáradt pillám koporsófedelét.

Tanultam én, hogy általszűrve a
Tudósok finom kristályműszerén,
Bús földünkkel s bús testemmel rokon
Elemekről ad hírt az égi fény.

Magamba zárom, véremmé iszom,
És csöndben és tűnődve figyelem,
Mily ős bűt zokog a vérnek a fény,
Földnek az ég, elemnek az elem?

Tán fáj a csillagoknak a magány,
A térbe szétszórt milljom árvaság?
S hogy össze nem találunk már soha
A jégen, éjen s messziségen át?

Ó, csillag, mit sírsz! Messzebb te se vagy,
Mint egymástól itt a földi szivek!
A Szíriusz van tőlem távolabb
Vagy egy-egy társam, jaj, ki mondja meg?

Ó, jaj, barátság, és jaj, szerelem!
Ó, jaj, az út lélektől lélekig!
Küldözzük a szem csüggedt sugarát,
S köztünk a roppant, jeges űr lakik!

Egy árnyalattal tűrhetőbb, egy gyöngéd
Sóhajjal jobb, nem fáj úgy élni már -
Egy rossz író is így érhet föl tisztelt
Rendű és rangú harminchat minisztert!

Ó, hadd rontsák hát mások a világot,
Politikák, jelszavak és hadak!
Csak a tollakat ne fogja meg átok,
Írók kicsinyje s nagyja, rajta csak!
Isten szívét nem bizta, csak tirátok,
S míg ég és föld bús rommá omlanak,
Hű könyveinkben daloljon a lélek
Vigaszos daccal: mégis szép az élet!

SZIGETI EMLÉK

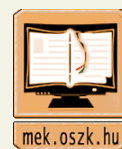
Csókolóztam a Margitszigeten,
Ó, drága, félszeg, régi eset -
Tanár úr voltam, lelkes és sovány,
S egy kisdíakom meglesett.

A diák most egy színház rendezője,
A haja ritkul. És tűnődve látom
Rosszkezdén s vénlegény-tempóin,
Mily messze lehet az én ifjúságom!

De a szigeten ma sem mások a fák,
S az édes légben valahogy ott maradt
Sűrű arany napfénybe konzerválva
A régi, boldog pillanat.

S hiába volt sok rossz vihar,
Kopár ősz s hulló szerelem -
ElcsönDESülve a lombok alatt,
Ha utam néha arra terelem,

Megbúvok a kedves padon,
S mohó ajkamra messzi íz tolul,
Mintha kedvenc befőttjét csemegézné,
Újra gyerekké válva, egy ál-mogorva úr...

A Magyar Elektronikus Könyvtár
adattárából.

POZSA ÁGNES

Először nem vettem komolyan a Kétfarkúakat, mert hogyan lehetne komolyan venni a viccet? Csak most, mikor megjelent a Népszabi általuk készített első száma, akkor jöttem rá: ez az egyetlen, amivel nem lehet vitatkozni. Ha valaki az értelmén keresztül akar hatni, arra kész válaszok vannak, és nem megyünk semmire, mert mindent meg lehet magyarázni. A humor azonban kizökkent a szerepből. Nincs rajta fogás. Nem lehet libsizni, vagy fasisztázni. Megállít és elgondolkodtat. Tényleg ilyen vicces, hogy bármit lehet mondani? Elég, ha kimondom: "minden rendben", és akkor már rendben is van? Ha valaki vitázni mer, akkor úgysem lehet bebizonyítani, kinek van igaza, hiszen az igazság relatív! Az a kérdés, ki tud jobb szófordulatot. Aki szellemesebben érvel, azé a dicsőség.

Lassan lecseng a választás utáni felháborodás, már nem idegesítenek bennünket azzal, hogy érvényes és győztes. Van újabb botrány: a Népszabadság. Ez is három napig tartott, mert már ki vagyunk éhezve az ingerlésre. Mi van? Mikor jön már a következő balhé, amin idegeskedni lehet? Mi ez a kínos csend?

Etetnek minket, és várjuk az adagunkat. Idegesek vagyunk, mert nincsenek elvárva a szálak. Tudjuk, hogy úgyis készülnek valamire, és akármi legyen is az, nekünk csak rosszabb lehet.

A Kétfarkú pedig csak poénkodik. Gyerekek! Miért kell a hülyeséget ennyire komolyan venni? A hülyeség, az hülyeség. Bármit lehet mondani? Akkor mondjunk bármit! Támadnak a pingvinek a Holdról. Ugye, milyen hülyeség? Pont olyan hülyeség, minthogy a migránsok megerősokolják a gyerekedet. Ez lehet, hogy valószínűbbnek tűnik, de hülyeség. Láttál te már migránst, akitől félni kellett? És kigyúrt, kitetovált magyart? Na, ugye! Mondom, hogy hülyeség.

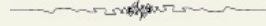
Mondhatták volna, hogy képzeld el, ezek a szerencsétlenek átúszták a tengert, napokon át gyalogoltak, elhagyták már mindenüket, csak ahhoz a nyomorult telefonhoz ragaszkodnak, ami az étellel köti össze őket. Ha látsz egy ilyen embert, segíts neki, mert jótett helyébe jót várj. Vagy inkább ne is várj jót, csak légy emberséges. Aztán majd valamit kitalálunk, hogy legyen nekik is munkájuk, hogy feldolgozzák azt a sok borzalmat, amit átéltek. Tanítunk nekik magyar dalokat, mi pedig megtanuljuk az ő dalaikat, lesz táncház, meg minden. Szereted a görög táncházat? És a dűrümöt? Na, látod, milyen jó is lesz, hogy az egész világ házhoz jön.

Mivel nem ezt mondták, most félünk tőlük, mert azt mondták: félni kell. Valójában nem a menekültektől félünk, hanem attól, amit mondanak. Mert nem lehet igazából tudni, hogy mit is mondanak. Mi igazolja, hogy nem kell félni? És mi van, ha mégis? Ha idejönnek, és éheznek, és elveszik a munkánkat? Naná, hogy félünk. Kit érdekel, hogy Rogán helikopterrel jár! Attól nem lesz a lányomnak semmi baja. (Rogán tényleg helikopterrel jár? Vajon a saját pénzéből utazik? Közpénzből? Tényleg?)

Hja, hogy ezek tények? A tények nem érdekelnek bennünket. Mi csak a szörnyektől félünk. Látomásaink vannak! Szorongunk. Orvost!

Mi ez a zaj? Helikopter? Az orvos? Nem akarok orvost!

Gyógyítsuk meg magunkat! Nincs semmi baj. Hülyeség az egész. Hülyéskedjünk!

[< vissza a nyitó oldalra.](#)

vendégeknyv